

[Schlüter.]

landets problemer. Det er den grundholdning, vi møder til arbejdet med.

Kunne vi så endelig lægge den kurs, at vi gennem de nærmeste år tilrettelægger det sådan, at forøgelse af reallønnen først og fremmest skal ske gennem skattelettelser i stedet for gennem øgede papirlønninger, så er vi på rette vej. For lønmodtagerne er det bedre, at skatten falder, end at lønningsposen bliver tykkere. For virksomhederne vil det være altafgørende, at omkostningsniveauet lettes. Vi må sørge for — for det er det, det gælder om — at danske arbejdspladser fremstiller varer, der i pris er lige så billige som udlandets. Det er den eneste sikre vej til høj beskæftigelse, trykthed i jobbet og ny velstand.

Hvis vi var blevet deltagere i et forlig i september, havde vi fået, for det var vor betingelse, en lettelse af det direkte skatte-tryk den 1. januar. Det ønskede vi at sikre; vi mente, det var det bedste middel, fordi det både var kortsigtet og langsigtet. Vi mente, det var vejen til at skabe optimisme, til at imødegå omkostningsstigninger, fordi alle forsøg på lønglidning og lønpres ville have ringere muligheder, når alle ansatte kunne mærke, at der var mere netto tilbage i lønningsposen. Alle ved jo, at det slet ikke var så langt fra at være lykkedes.

I stedet fik vi nye meningsløse og kortsigtede kontanttilskud fra statskassen til erhvervslivet, ikke mindst på byggeriets område. Alt i alt drejer det sig vel om ca. 1½ mia kr. i kontante tilskud til byggeriet. Det vil, sagde vi — og det vil jeg gentage i dag — nok give os en urolig byggerytme. Jeg forstår, at netop nu melder ængstelsen sig hos regeringen, få uger efter septemberforliget. Jeg tror, den ængstelse er på sin plads: alt taler for, at vi går en tid i møde, hvor vi kommer til at opleve en ny overophedning i byggesektoren, og så ved jo alle, hvordan det nok vil gå: det vil få sin smittende virkning på resten af erhvervslivet. Langt, langt bedre ville det have været fremfor disse tilskudsordninger at tilvejebringe forudsætningerne for et almindeligt rentefald. Intet ville gavne byggeriet mere, intet ville mere give os en rolig byggerytme end et varigt rentefald. Også for det øvrige erhvervsliv er det det vigtigste af alt at sikre, at vi i Danmark får et indenrigsk renteniveau, som lig-

ger på linje med det, der kendes i den øvrige industriverden.

Så vil jeg gerne sige til sidst, at jeg tror, det er vigtigt, vi her i folketinget bidrager til at standse talen om nulvækst. Nulvæksten er ikke et mål; vi ser den som en risiko. Kaster man blikket på verden og Danmark i dag, er det ikke for megen, men for ringe vækst, der er årsagen til vore vanskeligheder. Vi har nu længe nok haft mangel på vækst og i stedet fået arbejdsløshed.

Når så talen er om de mange tusinde nye arbejdspladser, som skal skaffes i de nærmeste år, mener vi også, at vækst på ny er nøgleordet. Hvis der skal skaffes 250.000 nye stillinger til danske medborgere i årene frem til 1980, er løsningen ikke at oprette et hundredtusindtal nye offentlige stillinger, for det kan skatteborgerne ikke betale, det ville medføre en nedgang i vor levestandard. Svaret er vækst. Derfor er det så vigtigt, at vi planlægger, giver mulighed for øget indtjening og kapitaldannelse i virksomhederne. Vi ønsker ikke, at en stadig stigende brøkdel af befolkningen skal slutte som offentligt ansatte.

Det konservative folkeparti er klar til at tage fat på arbejdet, nu hvor folketingetsåret er begyndt. Vi er ikke med i forliget, men vi forbeholder os vor ret til at supplere det med andre og mere langtrækkende foranstaltninger. Jeg tror, vi allerede nu er så langt fra septemberforliget, at mange, også blandt forligsdeltagerne, erkender, at forligets politik er ganske utilstrækkelig til at skabe den optimisme, som er forudsætningen for ny fremgang i vort land.

Gert Petersen (SF):

Der skal ikke lyde utak fra socialistisk folkepartis side til statsministeren, fordi han har sagt nogle stærke ord om det spanske fascistiske regime. Det ville have været anderledes opsigtsvækkende, hvis statsministeren havde forholdt sig tavs. Det ville have været at svigte det demokrati, som vi ellers — også fra hr. Glensgårds side — fra tid til anden holder så mange udmærkede taler om herhjemme.

Men når det er sagt så må jeg dog sige, uden at jeg i øvrigt skal bruge megen tid her på udenrigspolitik, for det får vi jo lejlighed til at drøfte senere — der er jo så mange indenrigspolitiske problemer, der er grund-